- சங்க இலக்கியம் - அகம்

அலகு 2 நற்றிணை

பாட ஆசிரியர்

மோ. செந்தில்குமார்

குறிஞ்சித்திணை

பரணர் பாடியது.

௬. நீர்வள ராம்பற் றூம்புடைத் திரள்கா
னாருரித் தன்ன மதனின் மாமைக்
குவளை யன்ன வேந்தெழின் மழைக்கட்
டிதலை யல்குற் பெருந்தோட் குறுமகட்
கெய்தச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே
யிவர்யா ரென்குவ ளல்லண் முனாஅ
தத்தக் குமிழின் கொடுமூக்கு விளைகனி
யெறிமட மாற்கு வல்சி யாகும்
வல்வி லோரி கான நாறி
யிரும்பல் லொலிவருங் கூந்தல்
பெரும்பே துறுவள்யாம் வந்தன மெனவே.

உரை:—நீர்ல் வளர்ந்த ஆமபலின உள்ளிற புழையுடைய திரண்ட
தண்டை நாருரித்தாற்போன்ற அழகு குறைந்த மாமையையும், குவளை
போன்ற அழகு தங்கப்பெற்ற குளிர்ச்சியுடைய கண்ணையும், திதலையுடைய
அல்குலையும், பெரிய தோளையுமுடைய இளமகளாகிய நம்மாற் காதலிக்கப்
பட்ட தலைவியிடத்து நெருங்கச் சென்று எமது வருகையை முன்னுடிக்
கூறுவாரைப்பெறின் அவரைநோக்கி இவர் யாவரென்று கேட்பானல்லன்;
சுரத்திலுள்ள குமிழமரத்தின் வளைந்த மூக்கினையுடைய முற்றியகனிகள்
கீழே உதிர்ந்து ஆங்குக்குதித்து விளையாட்டயர்கின்ற இளமானுக்கு வெறுப்
பில்லாது உணவாகாநிற்கும் வலிய வில்லையுடைய ஓரியென்பவனது கானம்
போல நறுநாற்றமுடையவாகிக் கரிய பலவாகிய தாழ்ந்த கூந்தலையுடைய
அவள் தான் 'யாம் வந்திருக்கின்றேம்' என்பதைக் கேட்டவுடன் களிப்பி
னாலே பெரிதும் மயக்கமெய்தாநிற்பன்; அங்ஙனஞ்சென்று கூறுவாரை
யாம் பெற்றேமில்லையே! எ - று

கபிலர்பாடியது.

கங. எழாஅ யாகலி னெழினலந் தொலைய
வழாஅ தீமோ நொதுமலர் தலையே
யேனல் காவலர் மாவீழ்த்துப் பறித்த
பகழி யன்ன சேயரி மழைக்க
ணல்ல பெருந்தோ ளோயே கொல்ல
னெறிபொற் பிதிரிற் சிறுபல் காய
வேங்கை வீயுகு மோங்குமலைக் கட்சி
மயிலறி பறியா மன்னோ
பயில்குரல் கவரும் பைம்புறக் கிளியே.

குறிஞ்சித்திணை

உரை:—இனைப்புனங் காவலையுடைய மழவர் ஆண்டுத் தின்றழிக்க வந்த பன்றி முதலாய விலங்குகளையெய்து கொன்று மீட்டும் அவற்றினின்று பறித்தெடுத்த அம்புபோன்ற செவ்வரி பரந்த குளிர்ச்சியையுடைய கண்ணையும் நல்ல பெரிய தோளையுமுடையாய், கொல்லனது உலைக்களத்து அடிக்கும் இரும்பின் பொறி சிதறுமாறுபோலச் சிறிய பலகாயையுடைய வேங்கையின் மலர்கள் உதிர்கின்ற உயர்ந்த மலையினுள்ள கூட்டிலிருக்கு மயில்கள் தாம் அறிதலைப் பசிய புறத்தினையுடைய கிளிகள் அறியாவாய் நெருங்கிய தினைக்கதிர்களைக் கவர்ந்துபோகாநின்றன; அதனால் அக்கதிர்களும் அழிந்து போகின்றனகாண்; அவற்றை ஓட்டவேண்டிய நீ இவ்விடத்திருந்தும் எழுந்தாயல்லை; அங்ஙனம் எழாதிருப்பினும் நின் அழகிய நலமெல்லாங் கெடும்படியாக அயலாரிருக்கும் இவ்விடத்து அழாதிருத்தலையேனுஞ் செய்வாயாக; எ - று

பிதிர்வில் எனவும் பாடம்

பேரிசாத்தனார்பாடியது.

௨௫. அவ்வளை வெரிநி னக்கிரித் தன்ன
செவ்வரி யிதழ சேணாறு நறவி
னறுந்தா தாடிய தும்பி பசுங்கேழ்ப்
பொன்னுரை கல்லி னன்னிறம் பெறூஉம்
வளமலை நாட னெருந லெம்மொடு
கிளைமலி சிறுதினைக் கிளிகடிந் தசைஇச்
சொல்லிடம் பெறாஅன் பெயர்ந்தனன் பெயர்ந்த
தல்ல லன்றது காதலந் தோழி
தாதுண் வேட்கையிற் போதுதெரிந் தூதா
வண்டோ ரன்னவவன் றண்டாக் காட்சி
கண்டுங் கழறொடி வலித்தவென்
பண்பில் செய்தி நினைப்பா கின்றே.

குறிஞ்சித்திணை

உரை:—காதலையுடைய தோழீ, அழகிய சங்கின் முதுகில் அரக்கைத் தீற்றினாற் போன்ற சிவந்த வரிபொருந்திய இதழையுடைய நெடுந்தூரம் மணங்கமழும் நறவம்பூவின் நறிய தாதையளைந்த வண்டு பசிய நிறமுள்ள பொன்னை யுரைக்குங் கட்டளைக்கற்போல நல்ல நிறத்தைப்பெறுநிற்கும் வளம்பொருந்திய மலைநாடன், நேற்றைப்பொழுது நம்மோடு இளைத்தல் மிக்க சிறிய தினையில் வீழுங் கிளிகளைக்கடிந்து அங்குத் தங்கியிருந்தும் தன் குறையைக் கூறும்இடம் பெறானாகிப் பெயர்ந்துபோயினான்; யான்கருதுகின்றது அங்ஙனம் அவன் பெயர்ந்ததாகிய ஓரல்லலுடைமையைக் குறித்ததன்று காண்; தேனையுண்ணும் வேட்கையாலே நறுமலரின்னதென ஆராயாது யாண்டும்போய் வீழுகின்ற வண்டின் ஒருதன்மையையொத்த அவனது கெடாத தோற்றப்பொலிவினைக் கண்டுவைத்துங் கழன்ற தொடியை மீண்டு செறித்த எனது பண்பில்லாத செய்கையைக் கருதாநின்றது என்னுள்ளம்; இஃதென்னவியப்பு! எ - று

அகம்பன்மாலாதனார்பாடியது.

அக. இருநிலங் குறையக் கொட்டிப் பரிந்தின்
றுதி போகிய வசைவி னோன்றாண்
மன்னர் மதிக்கு மாண்வினைப் புரவி
கொய்ம்மயி ரெருத்திற் பெய்ம்மணி யார்ப்பப்
பூண்கதில் பாகநின் றேரே பூண்டா
ழாக வனமுலைக் கரைவலந் தெறிப்ப
வழூதன ளுறையு மம்மா வரிவை
விருந்தயர் விருப்பொடு வருந்தின ளசைஇய
முறுவ லின்னகை காண்க
முறுபகை தணித்தன னுரவுவாய் வேந்தே.

முல்லைத்திணை

உரை:—பாகனே, வலிமைபொருந்திய நம்மரசன் மிக்க பகையைத் தணித்துவிட்டனன், இங்கினிக் காரிய மியாதுமில்லையாதலின் அகன்ற நிலங் குழியும்படி தன்காலாலேகொட்டிநடந்து விரைந்து நேராக ஓடுகின்ற களைபபில்லாத வலிய கால்களையுடைய அரசரால் நன்குமதிக்கப்படுகின்ற மாட்சிமைப்பட்ட நடைத்தொழிலையுடைய குதிரையைக் கொய்யுமயிரை யுடைய பிடரியிற்கட்டிய மணிகளொலிப்ப நின்தேரிலேபூட்டிச் செலுத்து வாயாக; பூண்கள்தாழ்ந்த மார்பிலுள்ள அழகிய கொங்கைமுகட்டிலே கண் ணீர் தெறித்து விழும்படியாக அழுதனளாகியுறையும் அழகிய மாமைநிறத் தையுடைய காதலி எமக்கு விருந்துசெய்யும் விருப்பினளாய் அட்டிற்சாலை புகுந்து விருந்துணவை வருந்தியமைத்துக் களைப்படைந்துடைய மகிழ்ச்சி யோடமைந்த இனிய நகையைக்கண்டு மகிழ்வோமாக; எ - று.

கஉக. முன்னியது முடித்தன மாயி னன்னுதல்
வருவ மென்னும் பருவர றீரப்
படுங்கோல் வாழி நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லி
பாற்றலை போகிய சிரற்றலைக் கள்ளி

முல்லைத்திணை

உ மீமிசைக் கலித்த வீநறு முல்லை
யாடுதலைத் துருவின் றோடுதலைப் பெயர்க்கும்
வன்கை யிடைய னெல்லிப் பரீஇ
வெண்போழ் தளைஇய வலங்கலந் தொடலை
மறுகுடன் கமழு மாலைச்
சிறுகுடிப் பாக்கத்தெம் பெருநக ரானே.

உரை:—நெஞ்சமே, வினைவயிற் பிரிந்துசெல்லும்பொழுது என்றுவரு வீர்கொலாமென வருந்திவினவிய தலைவியைநெருங்கி 'நல்லநுதலையுடையாய், யாம் சென்று கருதியதை முடித்தனமாயின் அன்றே வருகின்றோம்' என்று கூறியவுடன் உண்டாகிய அவளுடைய துன்பமெல்லாந்தீரும்படி இன்று நாம் வருகின்ற வருகையை,—பரல்மிக்க பாலைநிலத்தின்கண் வளர்ந்தோங்கிய சிச்சிலிப்பறவைபோன்ற தலையையுடைய கள்ளியின்மேலே படர்ந்து தழைந்த முல்லையின் நறியமலரை ஆடுகின்ற தலையையுடைய யாட்டின்தொகுதியை மேய்க்கச் செலுத்துகின்ற வலியகையையுடைய இடையன் இரவிலேகொய்து வெளிய பனங்குருத்தின் போழுடனேசேர்த்துத் தொடுத்த அசைகின்ற மாலையின் நறியமணம் தெருவினொருங்கு கமழாநிற்கும் இன்று மாலையம்பொழுதிலே சிறியகுடிகளையுடைய பாக்கத்தின்கணுள்ள எமது பெரிய மாளிகையிடத்து நெடிய சுவரின்கணிருக்கின்ற பல்லி அறிகுறியாக அடித்துத் தெரிவிக்குங்கொல்லோ? எ - று.

முல்லைத்திணை

கஅக. உள்ளிறைக் குரீஇக் காரணற் சேவல்
பிறபுலத் துணையோ டுறைபுலத் தல்கி
வந்ததன் செவ்வி நோக்கிப் பேடை
நெறிகிள ரீங்கைப் பூவி னன்ன
சிறுபல் பிள்ளையொடு குடம்பை கடிதலிற்
றுவலையி னனைந்த புறத்த தயலது
கூர லிருக்கை யருளி நெடிதுநினைந்
தீர நெஞ்சிற் றன்வயின் விளிப்பக்
கையற வந்த மையன் மாலை
யிரீஇய வாகலி னின்னொளி யிழந்த
தாரணி புரவி தண்பயிர் துமிப்ப
வந்தன்று பெருவிறற் றேரே
யுய்ந்தன் றாகுமிவ ளாய்நுதற் கவினே.

உரை:—மனையகத்துக் கூரையினுள்ளே உறைகின்ற கரியதாழ்வாயை யுடைய குருவியின்சேவல், வேற்றுப்புலத்துச்சென்று ஆண்டுள்ள ஒரு குருவிப்பெடையொடு மற்றொருசார்பிலே புகுந்து புணர்ந்து அங்கேசிறிதுபொழுது தாழ்த்திருந்துவருதலும் வந்ததனுடைய மெய்யிலே புணர்குறி வாய்த்திருப்பதை நோக்கி அதற்குரிய பேடையானது செறிப்புவிளங்கிய ஈங்கையின்பூவைப்போன்ற சிறியபலவாகிய பிள்ளைகளும் தானும் சேர்கின்ற குடம்பையினுள்ளே புகுதாதபடி தடுத்தலினால், மழையிலே நனைந்த புறத்தினதாகிப் பக்கத்தில் நடுங்கியிருப்பதைநோக்கி நெடும்பொழுது ஆராய்ந்து, அருள்கூர்ந்து இரக்கமுற்ற நெஞ்சத்தோடு தன்பால்வருமாறு அழைப்பக் குருவிச்சேவல் செயலற்று வாராநிற்கும் மயக்கத்தையுடைய மாலைப்பொழுது வந்திறுத்ததாகலின் இனிய ஒலியிழந்த மாலையணிந்தபுரவி மெல்லிய பயிர்களை மிதியாநிற்பப் பெரியவெற்றியையுடைய தலைவரது தேர்வந்திறுத்தது; இனி இவளது சிறிய நெற்றியிலுள்ள அழகானது பசலையாலுண்ணப்படாது உய்ந்ததாகும்; எ - று.

மருதத்திணை

அஞ்சிலஞ்சியார்பாடியது.

௯௰. ஆடியல் விழவி னழுங்கன் மூதூ
ருடையோர் பான்மையிற் பெருங்கை தூவா
வறனில் புலத்தி யெல்லித் தோய்த்த
புகாப்புகர் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு
வாடா மாலை துயல்வர வோடிப்
பெருங்கயிறு நாலு மிரும்பனம் பிணையற்
பூங்க ணாய மூக்க வூங்கா
ளழுதனள் பெயரு மஞ்சி லோதி
நல்கூர் பெண்டின் சில்வளைக் குறுமக
ளூச லுறுதொழிற் பூசற் கூட்டா
நயனின் மாக்களொடு குழீஇப்
பயனின் றம்மவிவ் வேந்துடை யவையே.

உரை:—கூத்தயர்கின்ற விழாவினொலியையுடைய இம்மூதூரின்கண்ணே ஆடைகளையாராய்ந்து கழுவுந்தன்மையிற் பெரிதும் தன்கையொழியாத வறுமையில்லாத ஆடையொலிப்பவன் இரவிலே தோய்த்த சோற்றின் கஞ்சியிட்டுப் புலர்த்திய சிறிய பூத்தொழிலையுடைய ஆடையுடனே பொன்னரிமாலையும் அசைந்தாட ஓடிச்சென்று கரிய பனைநாரினாலே திரித்த கயிற்றைப்பிணித்துத் தொங்கவிட்ட ஊசலிலேறிப் பூப்போலுங் கண்களையுடைய தன் ஆயத்தார் அதனை ஆட்டவும் தான் ஆடாளாய் அழுதுமீளுகின்ற அழகிய சிலவாகிய கூந்தலையுடைய பெண்டன்மையிற் குறைவுபட்ட சிலவாய வளைகளையணிந்த பரத்தையாகிய பெதும்பைப் பருவத்தாளோ

மருதத்திணை

கூடலூர்ப்பல்கண்ணனார் பாடியது.

உ00, கண்ணி கட்டிய கதிர வன்ன
வொண்குர னொச்சித் தெரியல் சூடி
யாறுகிடந் தன்ன வகனெடுந் தெருவிற்
சாறென நுவலு முதுவாய் குயவ
ஈதுவு மாங்க ணுவன்றிசின் மாதோ
வாம்ப லமன்ற தீம்பெரும் பழனத்துப்
பொய்கை யூர்க்குப் போவோ யாகிக்
கைகவர் நரம்பிற் பனுவற் பாணன்
செய்த வல்லல் பல்குவ வையெயிற்
றைதக லல்குன் மகளிரிவன்
பொய்பொதி கொடுஞ்சொ லோம்புமி னெனவே.

உரை:—அரும்புகட்டிய கதிர்போன்ற ஒள்ளியபூங்கொத்தினையுடைய நொச்சிமாலையைச்சூடி யாறுகிடந்தாற்போன்ற அகன்ற நெடிய தெருவின் கண்ணே யாவரும் அறிய 'இற்றைநாளால் இவ்வூரிலே திருவிழாநடவாநின்றது, எல்லீரும்போந்துகாணுங்கோள்' என்று கூறிச்செல்லுகின்ற அறிவு வாய்ந்த குயவனே, ஆம்பல் நெருங்கிய இனிய பெரியவயலும் பொய்கையுமுடைய ஊரின்கண்ணே நீ செல்வாயாகி ஆங்குள்ளமகளிரையழைத்துக் 'கூரிய எயிற்றினையும் மெல்லிதாயகன்ற அல்குலையுமுடைய மங்கமீர், கைவிரும்புதற்குக் காரணமான நரம்பினையுடைய யாழிலேபாடும் இசைப்பாட்டு நுவலவல்ல பாணன்செய்த துன்பங்கள் மிகப்பலவாகி வளர்வனவாயின; ஆதலின் இப்பாணன் உள்ளால் பொய்யை நிரப்பிவைத்து மேலால் மெய்ம்மையைக்கொண்டுமூடி நுவலுகின்ற கொடியசொல்லிலே கண்ணருள்செய்யாது நும்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளுங்கோள்' என்று, முதலில் நீ திருவிழாநடப்பதை நுவன்றுகொண்டு போவதுடன், இதனையுங்கூட்டி அவ்விடத்துள்ளார்க்குக் கூறிப்போவாயாக; எ - று.

மதுரை, மருதனிள நாகனார் பாடியது.

மருதத்திணை

உகசு. துனிதீர் கூட்டமொடு துன்னா ராயினு
மினிதே காணுநர்க் காண்புழி வாழ்தல்
கண்ணுறு விழுமங் கைபோ லுதவி
நம்முறு துயரங் களையா ராயினு
மின்னா தன்றே யவரில் லூரே
யெரிமருள் வேங்கைக் கடவுள் காக்குங்
குருகார் கழனியி னிதணத் தாங்க
ணேதி லாளன் கவலை கவற்ற
வொருமுலை யறுத்த திருமா வுண்ணிக்
கேட்டோ ரனையா ராயினும்
வேட்டோ ரல்லது பிறரின் னாரே.

உரை:—புலவி தணித்துக் கூடுகின்ற கலவியொடு பொருந்தி என்பால் எய்திலராயினும் பலகாலும் முன்பு அவர்மெய்யைநோக்கி மகிழ்ந்தேனாதலின் அங்ஙனமாகக் காணுந்தரத்தினரை நோக்கியிருந்தாலும் உயிரொடு வாழ்வ தினியதாகும்; அவ்வண்ணம் காணப்பெறேனாதலின் யான் இனி உயிர்வைத்திருப்பதில் யாதுபயன்? கண்ணில்விழுகின்ற நுண்ணிய துகளையும் கை விலக்குமாறுபோல நம்மையுற்ற துன்பத்தை நீக்காராயினும் அவரில்லாதவூர் இன்னாதாகும்; இன்னாதவூரில் யானிருந்தும் யாதுபயன்? ஆதலின் இன்னே துறந்தகலினும் அகலுவன்; குருகுகள் ஆரவாரிக்கும் வயற்கரையிலே கடவுளேறிய எரிபோன்ற பூவையுடைய வேங்கைமரத்திற்கட்டிய கட்டுப்பரணருகிலே, அயலானொருவன் செய்ததனாலாய கவலை வருத்துதலாலே ஒருகொங்கையை அறுத்த திருமாவுண்ணியைக் கேட்டவர்கள் அத்தன்மையராயினும் அவள்பால் அன்புவைத்தவர்மாத்திரம் வருந்துவரேயன்றிப் பிறர்வருந்துபவரல்லர்; அவ்வாறே தலைவரைப் பிரிந்ததலைவி வருந்துவளாயினும் மிக்கவேட்கையையுடைய யான் வருந்துந்துணை அவள் வருந்துபவளல்லள்; அங்ஙனமே பிறரும்வருந்துபவரல்லர்; எ - று.

காஞ்சிப்புலவனார் பாடியது.

கஉரு. உரையாய் வாழி தோழி யிருங்கழி
யிரையார் குருகி னிரைப்பறைத் தொழுதி
வாங்குமடற் குடம்பைத் தூங்கிருட் டுவன்றும்
பெண்ணை யோங்கிய வெண்மணற் படப்பைக்
கான லாயமொடு காலைக் குற்ற
கட்கம ழலர தண்ணறுங் காவி
யம்பகை நெறித்தழை யணிபெறத் தைஇ
வரிபுனை சிற்றிற் பரிசிறந் தோடிப்
புலவுத்திரை யுதைத்த கொடுந்தாட் கண்டற்
செம்பே ரிரணை யலவற் பார்க்குஞ்
சிறுவிளை யாடலு மழுங்க

நெய்தல்திணை

எ - து, சிறைப்புற[...] மாற்றானே தோழி தலைவியைநோக்[...]பின ; நாடன் [...]நவானென்பது உ[...] அன்னையும் அயரா[...]த்தனாயினன் ; [...] பொருந்தி நிகழுமோ[...]வனாற்பதனை நீயே [...] நிற்பது. [...]த்தை ய[...]

[...] கரிய கழியின்கணுள்ள மீனாகிய இரைகளைத் [...]றவைக்கூட்டம் வளைந்த பனைமடலின் [...]றைந்த இருட்பொழுது நெருங்கி யுறையா[...] மணற்கொல்லையைச்சூழ்ந்த கானலிட[...] சென்று கொய்துகொணர்ந்த தேன்மணம் [...]லின் அழகிய ஒன்றோடொன்று மாறு

நெய்தல்திணை

நெய்தற்றத்தனார் பாடியது.

கங௦. வடிவின்று நிறைந்த மான்றேர்த் தெண்கண்
மடிவாய்த் தண்ணுமை நடுவ ணார்ப்பக்
கோலி னெறிந்து காலைத் தோன்றிய
செந்நீர்ப் பொதுவினைச் செம்மன் மூதூர்த்
தமதுசெய் வாழ்க்கையி னினிய துண்டோ
வெனைவிருப் புடைய ராயினு நினைவிலர்
நேர்ந்த நெஞ்சு நெகிழ்ந்த தோளும்
வாடிய வரியு நோக்கி நீடா

தெவன்செய் தனளிப் பேரஞ ருறுவியென்
றொருநாள் கூறின்று மிலரே விரிநீர்
வையக வரையள விறந்த
வெவ்வ நோய்பிறி துயவுத் துணையின்றே.

உரை:—தோழீ, தெளித்த ஓசையை யுடைய இடமகன்ற தோலை மடித்துப் போர்த்த வாயையுடைய தண்ணுமை இடையிலொலிப்பக் குற்றமின்றி எல்லா இலக்கணமும் நிறைந்த குதிரைகள் பூட்டிய தேரைக் கோலாலெறிந்து செலுத்தி விடியற்காலையிலே புறத்தே தோன்றிச் சென்ற செம்மையாகிய நீர்மையையும் பொதுவாகிய செயலையு முடைய நமது காதலர் பழமையாகிய இவ்வூரின்கண்ணே நமதாகச் செய்யப்படுகின்ற இவ்வாழ்க்கையினுங் காட்டி லினியதொரு பொருளு முண்டோ? அதனையறியாராய் வேறொரு பொருளுண்டெனவ கன்று விட்டனர்; எவ்வளவு விருப்புடையவ ராயினும் இப்பொழுது எம்மை நினையாதவராயினர்; அன்றியும் அவருக்கு உடன்பட்ட என்னெஞ்சம் நெகிழ்ச்சியுற்ற தோளும், வாடிய எனது நிறமும் பார்த்துப் பாணித்த லின்றி இப்பெரிய துன்பமுற்றவள் என்னகாரியஞ் செய்துகொண் டனளோவென்று ஒருநாளேனுங் கூறினாரிலர்; யானடைந்த துன்ப நோயோ விரிந்த கடனீர்சூழ்ந்த நிலத்தினெல்லை யளவையுங் கடந்தன; உசாவுந்துணை வேறியாதுமில்லை; இனி எவ்வண்ணஞ்செய்வேன்? எ - று.

நெய்தல்திணை

அம்மூவனார் பாடியது.

௧௩௮. உவர்விளை யுப்பின் குன்றுபோல் குப்பை
மலையுய்த்துப் பகரு நிலையா வாழ்க்கைக்
கணங்கொ ளுமண ருயங்குவயி னொழித்த
பண்ணழி பழம்பார் வெண்குரு கீனுந்
தண்ணந் துறைவன் முன்னா ணம்மொடு
பாசடைக் கலித்த கணைக்கா னெய்தற்
பூவுட னெறிதரு தொடலை தைஇக்
கண்ணறி வுடைமை யல்லது நுண்வினை
யிழையணி யல்குல் விழவாடு மகளிர்
முழங்குதிரை யின்சீர் தூங்கு
மழுங்கன் மூதூ ரறிந்தன்றோ வின்றே.

உரை:—உவர்நிலத்து விளைகின்ற குன்றுபோலும் உப்பின் குவியலை மலைநாட்டகத்தே கொண்டுபோய் விலைகூறி விற்கின்ற ஓரிடத்திலும் நிலைத்தலில்லாத வாழ்வினையுடைய கூட்டங்கொண்ட உப்பு வாணிகர் தங்கள் பண்டி முறிந்தவிடத்திலே போகட்டொழிந்த இயல்பழிந்த பழைய பாரின்கண் வெளியநாரை தன்சினையை ஈனாநிற்கும் தண்ணிய கடலினது துறையையுடைய தலைமகன் முன்னைநாளிலே பசிய இலையிடைநின்றும் வெளியில்வந்த திரண்ட தண்டினையுடைய நெய்தல் மலருடன் செறிக்கின்ற இலையை இடையிடையிட்டுத் தொடுத்த மாலையை நினக்குச்சூட்ட அதனைக் கண்ணாலறியக்கிடந்த தொன்றன்றி,—நுண்ணிய கம்மத்தொழிலாளாக்கிய கலனையணிந்த அல்குலையுடைய விழாக்களத்துத் துணங்கையாடு மகளிரினுடைய இனிய தாளவறுதி முழங்குங் கடலோசைபோலே பரவாநிற்கும் ஒலியையுடைய இவ்வூர் பிறிதொன்றனையும் அறிந்ததில்லை; அங்ஙனமாக நீ ஆற்றாது வருந்துகின்றதென்னையோ! எ - று.

பாலைத்திணை

இளவேட்டனார் பாடியது.

கருஎ. இருங்கண் ஞாலத் தீண்டுதொழி லுதவிப்
பெரும்பெயல் பொழிந்த வழிநா ளமையத்துப்
பல்பொறி யரவின் செல்புறங் கடுப்ப
யாற்றற லுணங்கிய நாட்பத வேனி
லிணர்துதை மாஅத்த புணர்குயில் விளித்தொறு
நம்வயி னினையு நெஞ்சமொடு கைம்மிகக்
கேட்டொறுங் கலுழுமாற் பெரிதே காட்ட
குறும்பொறை யயல நெடுந்தாள் வேங்கை
யம்பூந் தாதுக் கன்ன
நுண்பஃ றித்தி மாஅ யோளே.

உரை:—பெரிய இடமகன்ற இவ்வுலகின்கண் உயிர்களுக்குரிய நெருங்கிய தொழிலைக்கொடுத்துப் பெருமழைபெய்துவிட்ட பிற்றைநாட்காலையிலே, பலபுள்ளிகளமைந்த பாம்பு ஓடும்போது அதன் முதுகுநெளியுமாறுபோல யாற்றுநீர் நுணுகியோடாநின்ற செவ்வியமைந்த இளவேனிற்பருவத்திலே பூங்கொத்துக்கள் நிரம்பிய மாமரத்தின்கண்ணவாகிய பெடையொடுபுணர்கின்ற குயில் கூவும்பொழுதெல்லாம் காட்டின்கணுள்ள சிறிய மலையின்பக்கத்தவாகிய நீண்ட அடியையுடைய வேங்கைமரத்தின் அழகிய பூந்தாது உதிர்ந்தாற்போன்ற நுண்ணிய பலவாய சுணங்குபரந்த மாமை நிறத்தையுடையாள் நம்பால் நினைந்துவிடுத்த நெஞ்சுடனே அக்குயில் ஒன்றனையொன்றழைக்கின்ற ஓசையைக் கேட்குந்தோறும் காமமானது தன் வரம்புகடந்து மிக அதனாலேபெரிதும் அழுது துன்பமுழவாநிற்குமே;எ-று.

கசுஉ. மனையுறை புறவின் செங்காற் பேடைக்
காமர் துணையொடு சேவல் சேரப்
புலம்பின் றெழுதரு புன்கண் மாலைத்
தனியே யிருத்த லாற்றே னென்றுநின்
பனிவா ருண்கண் பைதல கலுழ
நும்மொடு வருவ லென்றி யெம்மொடு
பெரும்பெயர்த் தந்தை நீடுபுகழ் நெடுநகர்
யாயொடு நனிமிக மடவை முனாஅது
வேலி னிற்றித் தோயா நெடுவீழ்
வழிநா ளூசலிற் கோடை தூக்குதொறுந்
துஞ்சுபிடி வருடு மத்தம்
வல்லை யாகுத லொல்லுமோ நினக்கே.

பாலைத்திணை

உரை:—பெரிய சீர்த்தியையுடைய தந்தையினது நீண்ட புகழ்பொருந்திய நெடிய மாளிகையின்கண்ணே ஈன்றதாயொடு பிரியாதுவைகும் மிக்க இளமையுடையாய், முன்பு ‘மனையிடத்து உறைகின்ற சிவந்தகாலையுடைய புறாவின்பேடையாகிய அழகிய தன்துணையொடு அதன் ஆண்புறவாகிய சேவல் கூடி மகிழாநிற்ப, அவற்றைநோக்கி வருத்தமுடையதாகும்படி எழுகின்ற துன்பஞ்செய்யு மாலைப்பொழுதிலே தனியே இருப்பதற்கு ஆற்றேனாவேன்’ என்று நின் நீர்வடிகின்ற மையுண்டகண்கள் துன்புற்றனவாய்க் கலுழாநிற்ப எம்மைநோக்கி ‘யான் நும்முடனே நீயிர்

செல்லுமிடத்து வருகிற்பேன்’ என்று கூறாநின்றனை; வேற்படைபோலும் இலையையுடைய இத்திமரத்தினுடைய நிலத்திலேபடாது தொங்குகின்ற நெடியவிழுது வைகறையில் மேல்காற்று வீசுந்தோறும் ஊசலாடுதல் போன்று கீழேதுயிலுகின்ற பிடியானைமீது புரளாநிற்கும் பாலையின்கண்ணேசெல்லுதல் நினக்குப் பொருந்துவதொன்றாகுமோ? ஆகாதன்றே, ஆதலின் நீ வாற்பாலையல்லைகாண்; எ - று.

கசுச. உறைதுறந் திருந்த புறவிற் றனாது
செங்கதிர்ச் செல்வன் றெறுதலின் மண்பக
வுலகுமிக வருந்தி யயாவுறு காலைச்
சென்றன ராயினு நன்றுசெய் தனரெனச்
சொல்லிற் றெளிப்பவுந் தெளிதல் செல்லாய்
செங்கோல் வாளிக் கொடுவி லாடவர்
வம்பமாக்க ளுயிர்த்திறம் பெயர்த்தென
வெங்கடற் றடைமுதற் படுமுடை தழீஇ
யுறுபசிக் குறுநரி குறுகல் செல்லாது
மாறுபுறக் கொடுக்கு மத்த
மூறில ராகுத லுள்ளா மாறே.

பாலைத்திணை

உரை:—தோழீ, மழைபெய்யாதொழிந்த பாலைநிலத்தின்கண் அந்நிலத்தின் தெய்வமாகிய சிவந்தகதிர்களையுடைய ஆதித்தன் காய்தலானே நிலம்பிளவுபட அதனால் உலகம் மிகவருந்தித் துன்புற்றகாலத்துத் தலைவர் பொருள்வயிற்பிரிந்து அந்நிலத்துள்ள நெறியின்கண்ணே சென்றனராயினும் அவர் பொருண்மேற்சென்றாராதலின் நல்லதொருகாரியத்தையே செய்தனரென்று என்னுடைய சொற்களால் நின்னைத்தெளிவித்தகாலையும், வளைந்தவில்லையுடைய ஆறலைகள்வர் செம்மையுற்ற கோல்வடிவாகிய அம்பினாலே நெறியின்கண்ணே செல்லும் ஏதிலாளரைக்கொன்று உயிரைப் போக்கினமையால் இறந்துகிடந்த பிணங்கள் கொடிய மலைநெறியின்மருங்கே இலைகளால்மூடப்பட்டு முடைநாற்றமிகுதலும் அவற்றைத் தின்னவந்த மிக்கபசியையுடைய குறியநரி அம்முடைநாற்றம் பொறாமையால் அவ்விடத்து நெருங்காது பின்னே மீண்டுசெல்லாநிற்கும் சுரத்தின்கண் யாதுமோரூறுபாடிலராய் வருதலை நினையாமையாலே நீ யான்கூறிய வார்த்தைகளினாலே தெளிவடைந்தாயில்லை; அவ்வண்ணம் நீ வருந்தியிருப்பது அறிந்தனர்போலும் அவர்குறித்த இப்பருவத் திற்றைநாளால் இங்குவந்தனர்காண்; எ - று.